

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per
Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum,
quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia
Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 435. An & quæ requiratur promulgatio & notitia publica concessi
privilegii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

in bonum communitatis, cuius interest imbecillos & injuriis obnoxios defendi, cui favori quilibet privatus renunciare potest, nisi forte hic & nunc renuntiatio cederet in præjudicium tertii, sine cuius proinde consensu ea fieri non potest, tale privilegium est beneficium restitutionis in integrum concessum minoribus. Abb. in c. si diligenti. de foro compet. Suar. l. c. c. 6. n. 1. Haunold. l. c. n. 168. Wiestn. n. 22. &c.

6. Resp. Sexto: privilegium aliud est clausum in corpore juris, quod certis rebus aut certo personarum generi, vel etiam uni in particulari personæ vel loco, etsi alias contra vel præter tenorem juris communis concessum, ejus tamen corpori insertum reperitur. Aliud extra corpus juris, quod per speciale rescriptum, aut literas Principis alicui personæ vel loco concessum, citra quod ejus de eo jure fiat mentio.

Quæst. 433. Utrum Scriptura ad substantiam seu valorem privilegii sit necessaria?

Resp. Regulariter non requiritur. Arg. c. institutionis. 25. q. 2. & ibi Gl. v. presentia. & Clem. 2. §. nos enim. de sepult. ubi: universa privilegia, gratias, indulgentias verbo seu scripto concessa &c. juncta Gl. v. verbo. Sylv. v. privilegium. num. 14. Azor. p. 1. l. 5. c. 23. q. 11. Suar. L. 8. de il. c. 2. num. 2. Mol. de 7. & 7. tr. 2. d. 599. num. 1. Laym. L. 1. tr. 4. c. 23. num. 15. Pich. h. t. num. 4. nullum liquidem jus positivum, nec etiam jus naturæ illam scripturam requirit ad valorem vel effectum privilegii, sed sufficit potestas & voluntas concedentis declarata, sive verbo sive scripto; quamvis interdum requiratur scriptura ad probationem & firmitatem privilegii. Arg. c. porrò h. t. Unde & gratia anteliterarum expeditionem in ordine ad probationem dicitur imperfecta. Castrop. tr. 3. d. 4. p. 3. §. 1. n. 2. quin & in quibusdam privilegiis requiritur ad eorum valorem, hinc dixi: regulariter non requiri; sic enim non tantum collationes, confirmationes, uniones beneficiorum factæ à Sede Apostolica (quæ rationem privilegii propriè talis non habent; idem est de designatione Judicum à Papa delegatorum, qui sine literarum expeditione judicium inchoare non possunt. Mol. l. c. num. 2. Sanch. L. 8. de mat. d. 29. num. 10) sunt irritæ, apprehensæ eorum possessione ante expeditas desuper literas, ita ut beneficiatus tanquam intrusus & violentus possessor fructus non faciat suos, & priveretur ipsis beneficiis obrentis. Extrav. injuncta. inter com. de election. Azor. p. 1. l. 5. mor. l. 5. c. 2. q. 5. Haunold. tr. proem. num. 178. verum etiam privilegio indulta facultas non residendi in beneficiis curatis non valet, nisi in scripto data ab ordinario ex decreto Trid. sess. 23. de reform. item facultas ingrediendi clausuram monialium, quæ rationem privilegii habet, absque licentia obtenta in scriptis; Trid. sess. 25. c. 5. de regular.

Quæst. 434. An ad substantiam & valorem privilegii requiratur causa illud concedendi?

Resp. Tamen ad concessionem illius licitæ requiratur causa, ut habet communis & indubitata, cum facta contra jus absque causa adversetur justitiæ distributiæ, imò & legali exigentibus, ne quis à communi obligatione eximatur sine causa, sapiatque talis exemptio prodigalitatem & ac-

ceptionem personarum, ut cum Suar. l. c. c. 21. num. 2. & Castrop. l. c. p. 5. num. 1. Wiestn. h. t. num. 11. etsi autem hinc præsumatur causam adfuisse, hæc tamen deficiente validè esse factam, cum item communi tenent iidem Suar. l. c. num. 3. Castrop. num. 2. ex ea ratione, quod, cum lex eo ipso, quod dependeat à voluntate legislatoris, etiam nullâ causâ exigente tolli potest respectu omnium, ideoque non sit ratio respectu personæ vel loci particularis, & ea eximi possit speciali favore & privilegio. Neque contrarium deduci potest ex concessione indulgentiarum, quæ etiam validè à Papa concedi nequeunt sine causa, ut habet ferè communis Theologorum cum D. Tho. in suppl. q. 25. a. 2. nam illas etiam Papa concedit, non tanquam dominus, sed tanquam dispensator thesauri meritorum Christi, qui non censetur consentire in dispensationem, nisi factam salubriter, id est, ex rationabilibus causis, secundum Extrav. unigenitus. 2. inter com. de penis & remiss. Castrop. l. c. p. 5. num. 2. Gobat. tr. de indulgent. n. 86. Wiestn. n. 12.

Quæst. 435. An & quæ requiratur promulgatio & notitia publica concessi privilegii?

Resp. Respectu aliorum, ne hi in privilegii usu impunè privilegiatum impediatur, certum & indubitatum videtur, requiri promulgationem aliquam & notitiam publicam, quia respectu illorum rationem legis obtinet, quæ, ut obliget, manifesta esse debet, idque præsertim, si privilegio juri tertii derogetur, v. g. dum persona vel monasterium eximitur à jurisdictione Ordinarii, in quo casu notitiam illius publicam, quæ sine promulgatione illius non habetur, etiam ad valorem necessariò requiri, eo quod Papa præsumatur non velle aliquem non monitum & omnino inscium privare jure suo per aliquem istius juris ignarum, non sine turbatione tranquillitatis Reipublicæ Christianæ asserit Wiestn. num. 13. citatis pro hoc Suar. l. c. c. 24. num. 6. & Castrop. l. c. p. 3. §. 2. num. 8. Respectu verò privati res se sic habet, ita ut, si is sit communitas, sufficit illi innotuisse privilegium impetratum à Superiore illius acceptatum, v. g. potestas absolvendi à reservatis, censuris, dispensandi in votis, juramentis &c. ita ut gaudeant singula talis communitatis membra talibus privilegiis, etsi nihil sciant de iis collatis; si autem privilegiatus sit persona aliqua particularis, illi quidem ignoranti concedi potest privilegium à Principe motu proprio seu citra petitionem privilegiati, de facto tamen regulariter vim & effectum habere non censetur, nisi cum ei innotuit & acceptatum fecit. Quod autem ante impetrationis notitiam utendo privilegio, qui illud petiit, peccet, non obstat valori privilegii, ut patet in eo, quid dispensationem ad matrimonium cum consanguinea petiit; qui etsi peccet contrahendo illud ante notitiam impetrationis, validè tamen contrahit, si revera dispensatio fuerit impetrata, ut Wiestn. num. 15. citatis Sanch. L. 3. de mat. d. 36. num. 8. & Haunold. cit. tr. proem. num. 179. De cætero dixi: regulariter non habere effectum ante notitiam concessionis privilegii; nam excipitur casus, dum Princeps per se & motu proprio concedens privilegium vult illud statim à die concessionis habere suum effectum, quod non excedit potestatem Principis, modò tamen postquam innotuit privilegiato,

privilegiato, acceptetur ad exemplum legati, quod relictum in testamento secutū ex post facto notitiā & acceptatione illius cedit & debetur legatario à die mortis testatoris, juxta *L. si tibi homo. ff. de legat.* item exemplo collationis beneficii factā ignoranti, quæ etiam non tribuat jus in re ante notitiā & acceptationem, bene tamen jus ad rem, secundum plures A. A. ita ut sine dissensu seu repudiatione illius, cui collatum, non possit conferri alteri, juxta *c. si tibi absentis. de prebendis in 6.* & tum denique jus in re, ubi collatio innotuit collatio, isque eam acceptavit, & sic in genere in re scriptis gratiæ non attenditur tempus præsentis, sed tempus datæ, ita ut statim ac datæ habeant suum effectum, juxta *c. eam te. de rescriptis.* & talia sunt privilegia propriè talia, quæ tantum à privilegiato auferunt onus aliquod, v. g. solvendi pœnam, decimas &c. his enim mox, ut expedita fuerunt, liberatur ab onere privilegiatus. Item privilegia ad supplicationem ipsius privilegiati, aut interveniente ejus Procuratore impetrata, cum eo ipso, quo privilegiatus aut ejus Procurator supplicat, jam adit ejusdem etiam ignorantis concessionem acceptatio, ex altera parte adit voluntas concedentis, adcoque privilegium jam sit perfectum.

Quæst. 436. An acquiri possit privilegium per legitimè præscriptam consuetudinem?

R Esp. Affirmativè, juxta *c. novit. de judiciis.* juxta Gl. ubi consuetudo & privilegium æquiparantur; & *c. super quidam. de V. S.* ubi: quod jus exigendi pœdagia & tributa acquiri possit per consuetudinem; & *c. de quarta. & c. cum olim. de præscriptis.* ubi idem dicitur de exemptione à talibus, quod etiam consuetudine acquiratur. Item Arg. *c. duo simul. de offic. Ordinarii.* & *c. cum contingat. de foro compet.* ubi: quod consuetudine acquiratur jurisdictio. Non tamen omnia, quæ acquiri possunt privilegio, acquiri possunt consuetudine. Fagn. in *cit. c. cum contingat. n. 8. & 11.* Sunt enim nonnulla, quæ Privilegio Apostolico acquiri possunt, non tamen consuetudine seu præscriptione, idque præcipuè, ubi consuetudo est jure reprobata, Arg. *cum instantia. de censib.* ubi: quod Privilegio Apostolico possit quis eximi à Procurationibus, non autem præscriptione & consuetudine.

Quæst. 437. An & qualiter privilegium acquiri possit communicatione?

R Esp. Primò communicatione, (quæ consistit in participatione & concessione quadam, quæ Superior privilegium prius concessum uni tantum personæ vel communitati reddit commune, seu concedit quoque alteri, seu extendit ad alium) utique acquiritur ab eo, cui conceditur, non secus ac concessione Principis factā alicui primò: Fitque vel absolutè, plenè ac perfectè, dum personæ vel communitati communicatur de se, ac sine respectu ad alios, quibus jam concessum, ita, ut illa per se & independentè ab aliis eo frui possit, non secus, ac si specialiter & primò illi concessum fuisset, qualem plenissimam communicationem privilegiorum hodie inter se habent omnes Ordines Religiosi mendicantes, teste Reiffenst. *b. t. num. 55.* juxta quod patet ex Constitutionibus variorum Pontificum, ac præsertim Julii II. Leonis X. Pii V. & Clem. VIII. quæ posterior incipit: *Ratio pastoralis;* estque dicti Pontificis 51. in Bullar. Tom. 3. & refertur ad folum à Reiffenst. *n. 57.* Atque

ita in specie asserit Reiffenst. *n. 63.* Ordines mendicantes communicare cum privilegiis Societatis Jesu, etiam non obstante, quod aliqua privilegia Societati concessa sub clausula, ne communicentur aliis Ordinibus mendicantibus, quale est illud de Ordinibus suscipiendis à Gregorio XIII. concessum in Bulla: *Utile & pium. 77. in Bullar.* cujus tenorem vide apud Reiffenst. *l. c.* qui pro hoc suo asserto citat Dian. *p. 3. tr. 2. resol. 81.* Rodriq. Tom. 1. *qq. q. 55. a. 7.* Mirand. man. *Prelat. Tom. 2. q. 46. a. 5. concl. 2.* Herink d. 4. de LL. *q. 6. n. 75.* Donat. *p. 1. Tom. 1. tr. 7. q. 8.* additque rationem, quod subsequentes Pontifices de novo sine dictis limitationibus plenissimam fecerint communicationem, & confirmationem privilegiorum mendicantibus, quem vide de hoc ulterius. *n. 65.* vide de hoc me *Lib. 1. g. 583.* Vel sit imperfectè & relativè, dum nimirum sit aliquibus non propter se, sed ob connexionem, quam habent cum aliis per se, seu perfectè jam privilegiatis, v. g. certarum Religionum Advocatis & Medicis; ita Donat. *p. 1. Tom. 1. tr. 7. q. 1.* cum communi. Non tamen privilegium concessum uni Religioso communicatur aliis Religiosis etiam ejusdem Ordinis, quia tale privilegium est personale, quod juxta *Reg. 7. juris in 6.* sequitur personam, & cum eadem extinguitur; & plerumque in aliis cessat ratio concessionis, v. g. prærogativa meritum & habilitatis, & quod uni prodest, sæpe alteri nocet. De cætero, si privilegium primò communicatum restringatur, aut usu contrario aboleatur, restringitur aut aboletur idem privilegium existens apud alios. Secundò, si per communicationem ex ea ratione, quod hoc privilegium communicatum à primò collato quidem dependeat in produci, non tamen in conservari; cum privilegia statim, ut concessa uni, sint propria Religioni alteri habenti communionem cum priore, possuntque quoque Religiosi communicantes in privilegiis uti in judicio privilegio communicato contra alios Religiosos, quibus illud primitus concessum, modò Religiosi communicantes sint rei, vel agant de damno vitando, cum facta semel privilegiorum communicatione, qualibet Religio æqualiter & independentè ab aliis participet illa privilegia. Reiffenst. *n. 70.* His non obstante communi Jurisconsultorum dicto: *Privilegiatus contra privilegiatum non utitur privilegio;* nam id procedit, quando utriusque par est causa, secus, si utriusque causa diversa est, & unus certat de lucro captando, alter de damno vitando, in quo casu indemnitate cupiens prævalere debet, alteri quærenti alienum lucrum. Reiffenst. *num. 71.* qui *n. 72.* aliam ab aliis allatam dicti axiomatis dilutionem refert.

E contra Religiosi communicantes in privilegiis, non communicant in pœnis & prohibitionibus alterius Ordinis; juxta *Reg. juris in 6.* odia restringi, & favores convenit ampliari, & communem DD.

Quæst. 438. A quibus conferri possunt privilegia?

R Esp. Privilegium propriè & in rigore dictum, quod est contra commune, omnes & soli concedere possunt, qui leges generales condere valent, tum quia juxta dicta suprâ est lex quadam privata, unde potestatem condendi leges in concedente supponit, tum quia ab obligatione legis, seu juris communis, quis per privilegium eximitur, quod nemo potest, nisi qui legem condere, & conditam potest